

MORGENBLADET 20. NOV. -85

Er det ingen interesse for det som skjer innen ny norsk dans?

308

Riss Dansekompani tok i helgen turen over fra Bergen. På Vikateatret viste de sin nye forestilling «Tilværelsens ensformige mangfold». Belønning for de tre forestillingene de gav var ca. 75 tilskuere.

Av Kai Douglas

Noe særlig høyere verdsettes ikke denne gruppen i Oslo. Dette er galt. I vårt dansefattige land, selv om meget skjer, er Riss noe av det mest interessante. Så himmelstrebende interessant er det neppe, men de fortjener interesse og oppmerksomhet på sin vei fremover. Der Collage og Høvik Balett er nestorer med sine over 10 år, danner Riss frontlinje med jevngamle Dans Design - begge ikke over 3 år. Der de to nevnte eldre grupper orienterer seg mer mot et klassisk og modernistisk formsprog, søker de to andre forholdsvis ukonvensjonelle veier. Når vi nå også står foran premie-

re for den nye Carte Blanche, en gruppe det skal bli uhyre spennende å følge (selvom Riss' «kommersialisme» ligger fjernt fra disses siktemål - de inntar Victoria Teater i desember). Nevner vi så også Tigerstadens Danseteater, som ennå mangler en skikkelig konturering som gruppe, ser vi konturene av en interessant høstsesong for norsk moderne dans.

Spennende

En høst som også gav oss internasjonale topper som Martha Graham og Alvin Ailey. Kanskje den mest spennende sesong noensinne. Bedre kan det bli. Blant annet blir det bedre hvis Riss skikkelig bryter gjennom den smule uforløste hinne de presser mot. I full blomst, og fullt liv, vil de da prege norsk dans. Inntil da får man godta veene. Ikke siden Askerfestivalen ifjor har vi sett dem. Siden dengang har gruppen mistet Bjørn Wilberg-Andersen (til Teaterhøgskolen), men Fredrik Rütter er med i helgens forestilling. En forestilling som hadde sin premiere på Teatertreffen i Bergen denne høsten. Koreograf er som tidligere Mona Økland. Hun har en slags forkjærlighet

for 40-årene - mange av hennes beste danser henter sin stemning fra denne tiden. Som en ganske kraftig kontrast til dette jobber hun også med farver og bevegelser som hører hjemme i 80-årenes «pink» bølge. «Menneskelige relasjoner» er tema for flere av dansene, dette som er tema for enhver teatral ytring. Noe særlig klokere blir man neppe, men det er vel ei heller det rasjonelle begrepsapparat som er Øklands mål. Enkeltstående dansere kontrasteres av gruppen, ofte det statiske opp mot det dynamiske. Tempokontraster er et av virkemidlene der sammentrekning og avspenning er bevegelsesmessige løsninger. Formasjonene er til tider ypperlige, et felt hvor scenografien i større grad kunne vært brukt.

Fødsel

En interessant og absolutt medskapende scenografi har billedkunstneren Inger Haugen Solaas skapt. Som så mange med hennes bakgrunn skaper de ikke de mest praktiske løsninger, de tenker muligens noe for egosentrisk. At scenografien her fremstår som noe uforløst skyldes delvis koreografien, men muligens

også at forestillingen er innøvd som frontalteater med publikum/dekorasjoner på samme nivå. På Vikateatret sitter publikum i forholdsvs bratt amfi. Den samme Solaas står for filmen og lysbildene som er en del av det visuelle uttrykk i to danser. Interessant, og kanskje mer vellykket enn på lenge, men med en bismak av formalisme for dens egen skyld. Men Riss søker, langt fra i blinde, og disse eksperimenter bærer bud om snarlig fødsel. Musikeren Per Jørgensen har arbeidet som integrert medlem, noe som avføder andre og nye tenkemåter. Flere ganger, blant annet ved sorti/entré ble han en interessant medskaper - andre ganger forsvant han med sin lille trompet. Noe tankevekkende er det at dansene med musikalsk kontentum (bl.a. Garbarek og Laurie Andreson) fungerte best.

Tanken

Men mye kan tilgis Riss, de har nemlig mye av den vilje til kommunikasjon som Dans design i sin formalisme tilsynelatende mangler. På danserne kan man avlese at de tenker når de danser. Fint innvevd ekspresjonisme blir dette i forestillingens beste parti

«Haier i vannglass» - finalen hvor noe av det objektorienterte parres med interessant koreografi.

Mona Økland skal være en del av Den Nationale Scenes musical «Knut Gribb». I Bergen våger de ting som ville få visse musicalteatre her i byen til å kveles i sin egen angst - om det blir en seier over kommersialismen gjenstår å se, det kommer sikkert flere enn 75 tilskuere.